

شفای آدمِ شل زده

بعد از او که حضرت عیسی از یحیی پیغمبر غسل تعمید گرفت، او بلده چند دیر د گردوبر دریای اردن مند. وختیکه حضرت یحیی، عیسی مسیح ره که از اونجی تیر موشد دید، او گفت: "اونه! بره خدا ره توخ کنیید که بار گناهای مردم دینا ره موبره."

دو شاگرد حضرت یحیی که ای توره شی ره شند از پس حضرت عیسی رفته ازو پُرسان کد: "استاد، د کجا زندگی موکنی؟" حضرت عیسی گفت: "ببید خود شو بنگرید." و اونا قد شی قتی رفت و امو روز ره د دیر ازو مند.

یکی ازوا، که اندریاس نام دشت رفت و برار خو شمعون ره پیدا کده دزو گفت: "مو مسیح، یعنی انتخاب شده خدا ره پیدا کده." اوخته، اندریاس برار خو ره پیش حضرت عیسی آورد. د روز دیگه شی حضرت عیسی از شار از اونا

یگ نفر دِیگه ره دَ نامِ فِلیپِ پَیدا کد و اُوره گُفت: ”از
پَس مه بیه.“

بعد ازو، فِلیپِ رَفته برار خُو نَتانئیل ره کُوی کد و گُفت:
”مو مسیح ره که دَ باره شی دَ توراتِ مُوسی و دَ کِتابای
دِیگه پیغمبرا نِوشته شُدِه، پَیدا کد. اُو عِیسای
ناصره، بچه یوسفِ نجار استه.“ نَتانئیل گُفت: ”دَ
ناصره اَم چیزی خوب پَیدا موشه؟“ فِلیپِ گُفت: ”بیه
دِیگه، خود تُو تُوخ کُو.“

یگ تعدادِ مَرْدُم دُمبالِ حضرتِ عِیسی ره گِرِفت و اُو قد از اونا
قتی دَ تمامِ مُلکِ جِلیلِیه میگشت. اُو نفرای مریض و آدمای
جندی ره شفا میدد و دَ عِبادتِ خانه ها تَبْلِیغِ مَوکد. اُو قس
مَرْدُم از دُمبالِ شی راه مورفت، که از خاطرِ زیادی مَرْدُم هیچ
نَمِیتَنست دَ آغِیلا بوره. ازی دَلِیلِ اُو زیادتر دَ اطرافِ مند
و مَرْدُم ره هِدایتِ مَوکد.

مردُم از هر جای میمَد و هرکس که دَ تَبْلِیغِ شیِ گوشِ مُوکد
تَعَجُّبُ مُوکد. اُو مِثْلِ عُلْمایِ دِینی نَبُود بلکه با اِختیارِ
کاملِ توره مُوگفت.

بعد از چند روز، حضرتِ عِیسیِ پَس سُن شارِ کِپرناحومِ دَ لَبِ
جِهیلِ جَلیلیه رفت. وختیکه مردُم شنید که اُو دَ خانهِ خُو
آمده اُو قَدَر نفر برای دیدون شیِ جم شده بود که دَ منِ
خانه و حتی دَ برونِ خانه اَم جای نَمنده بود.

اوخته، چار نفر یگ آدمِ شل ره دَ بلِ کمپل ایشته اُورد،
مگم اونا از درگه راه پیدا نَتَنِست. پس دَ بلِ بام بُر شد
و از بلِ امزُو جای که حضرتِ عِیسی بود اونا بام ره کَنده
اُمُو آدمِ شل ره اَمزُونجی دَ بلِ پاٹو دَ پیش حضرتِ عِیسی تا
کد.

وختیکه حضرتِ عِیسی ایمانِ قوی رفیقای ازُو آدمِ شل ره
دید، اُو گُفت: ”بَچَه مه بال شو؛ گناهای تو بَخشیده

مگم فریسیا و علمای مذهبی قد خو فکر کد که: ”ای چطور جرأت مَوکنه که ای توره ره بگه! ای شیرک استه، فقط خدا میتنه که گناهِ انسان ره ببخشه.“

حضرت عیسیٰ دَرَو فامید که اونا چی فکر مونه و گفت: ”چرا شمو ای رقم فکر مونیید؟ بیل که ما از شمو یگ سوال کنم: کُدم شی آسویه، اگه بگم ’گناهای تو بخشیده شد‘ یا که بگم ’بال شو و راه بورو؟‘ ما بلده شمو ثابت مونم که ابنِ آدم اختیار دَره که گناهای مردم ره ببخشه.“

اوخته، امو آدم شل ره گفت: ”بال شو، کمپل خوره گرفته خانه بورو.“

امو نفر د پیش روی تمام مردم بال شد و کمپل ره که د بله شی خو بود گرفت و خدا ره شکر کده سن خانه خورفت.

مردم که ای کار ره دَ پیش چیم خُو دید حَیرو مَند و اونا ره
وام گرفت. اونا خُدا ره شُکر و ستایش کده قد یکدیگه
خُو مُوگفت: ”مو امی رقم کار ره دَ زندگی خُو هوش نَکده
بودی.“